

לשמוע קול תורה – פסוק השבוע

פרשת תצוה

תלבושת אחידה

בפרשת תצוה אנו לומדים בפרוטרוט על בגדי הכהנים. פרק שלם מוקדש לעיסוק בנושא, ובסיומו מופיעה אזהרה חמורה:

"וְהָיָה עַל אֶהָרֶן וְעַל בְּנָיו בְּבָאֵם אֶל אֹהֶל מוֹעֵד אוּ בְּגִשְׁתֶּם אֶל הַמִּזְבֵּחַ לְשֵׁרֵת בְּקֹדֶשׁ וְלֹא יִשְׂאוּ עֹן וְיָמְתוּ חֻקַּת עוֹלָם לוֹ וְלִזְרָעוֹ אַחֲרָיו" (שמות כח, מג).

כֹּהֵן שְׁנִיגֵשׁ לְעִבּוּד בְּבִגְדֵי הָאֲזָרְחָיִים אוּ נִכְנַס בָּהֶם לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ חַיִּיב מִיָּתֵהּ. מה נורא כל כך בעבירה זו – שעונשה כה חמור?

הכהן בעבודתו מחויב ללבוש תמיד את אותם הבגדים, ואין הוא רשאי כלל וכלל להוסיף בהם ממד אישי או להביע דרכם כל תחושה אישית. לא ולא, זוהי תלבושת אחידה. כל הכהנים לבושים באותם ארבעה בגדים שמנתה התורה, תפורים מאותם הבדים. בדיוק.

אחידות זו מלמדת שמרגע שהכהן נכנס להיכל או לעבודת הקודש הוא מגויס כל כולו לשירות עם ישראל ומאבד את הפנים הייחודיות שלו. אין הוא משרת את עצמו אלא את האומה כולה. הוא הופך לאיש אחר, לכהן בלי שם פרטי, ואין זו העת להביע את רגשותיו האישיים או את טעמו האישי.

כהן המסרב ללבוש את הבגדים המיוחדים לעבודתו חוטא בחטא חמור, כי הוא פוגע במהות תפקידו – לשרת את הכלל ולא את עצמו. בהיבט זה הכהן כמוהו כשוטר, שכל דאגתו צריכה להיות נתונה לציבור, ואם הוא משתמש בסמכויותיו להתעשר או לקבל טובות הנאה הוא פוגע פגיעה חמורה במהות תפקידו.

ועם זאת, לכול זמן ועת לכל חפץ. הכהן, כמו השוטר, אינו עובד עשרים וארבעה שעות ביממה שבעה ימים בשבוע. אחרי העבודה יחליף הכהן את בגדיו, יחיה את חייו ויביע בלבשו את השקפת עולמו – אך עליו להפריד הפרדה מוחלטת בין שני זמנים אלו. בזמן המוקדש לעצמו יתלבש על פי טעמו, אך בעת שהוא מוקדש לציבור – התלבושת האחידה היא הביטוי החיצוני של האחריות העמוקה המונחת על כתפיו בדאגתו לאחר, במסירותו לכלל ישראל.

שאל דוד בוצ'קו